

Látnak, látszódnak, láttatnak - önmagán túlmutató tanítványi élet

Textus: Jn 8,12 és Mt 5, 14a, 15-16

2023. november 26.

Ma a Helyreállt kapcsolat igehirdetés sorozatunk egy kisebb egységének végére érünk a tanítványi lét só, hegyen épített város és világosság metaforáinak körül járásával, kibontásában. Mind a só, mind a világosság képe közel áll hozzánk: tudjuk milyen fontos a só jelenléte vagy éppen annak hiánya; ismerjük a fény nélkülözhetetlen voltát is. Kezd megérkezni hozzánk, hogy Krisztus jelenvalósága ebben a világban szorosan összefügg tanítványainak életével. Igénkben Jézus a fény, a világosság képét felhasználva viszi mélyebbre az Őt követő élet nélkülözhetetlenségéről, küldetéséről való tanítást.

A fény, a világosság képe már az Ószövetségben is kiemelt helyet foglalt el a metaforák között. A zsoltáráró szerint a világosságot, Isten, mint egy köpenyt viseli. Isten népe között való megjelenését sokszor fényjelenségek is kísérik, mint ahogy arról Mózes könyvében többször olvassuk. Dániel könyvében azt olvassuk, hogy Istennél lakik a világosság. Jób könyvében pedig úgy ír a világosságról, mint Isten munkájának színtere, ahol Ő előhossa az elrejtett dolgokat a fényre és ha valaki „világosságot lát”, akkor az életre talál. Amikor Isten szövetséget köt népével, küldetesként bízza rájuk, hogy az Ő világosságának legyenek hordozói a környezetünkben, a törvény megtartásával mutassanak túl önmagunkon az Ő Istenükre, aki az élet egyedüli forrása. Ézsaiás könyvének 60. részének első három verse szerint Izraelre ráragyogott az Úr dicsősége, szentsége, ezért ő maga is tündökölt, akinek fényéhez népek sereglének. A világosság motívuma egyébként Izrael állam címerében is megjelenik. Egy hétágú gyertyatartó, egy menóra van a címer közepén. Ez nemcsak arra a menórára való utalás, ami mindaddig a jeruzsálemi templomban állt, amíg a rómaiak el nem rabolták, hanem Isten dicsőségének, szentséges jelenlétének szimbóluma is, melyet magának Izraelnek is hordoznia kellett és megélnie a népek felé, az ézsaiási prófécia szerint.

Azonban Izrael nem tudta betölteni küldetését, a népek között nem tudta életével kiábrázolni a mindenható, szabadító Istent, ezért Isten Fiát küldi el, hogy Rajta, Benne legyen teljessé az Ő dicsősége és az Ő világosságához valóban jöhessenek a népek. Jézus magáról mondja a János evangéliuma 8. részében, hogy „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága”. Ha találkoztak Krisztussal, akkor egyszer s

mindenkorra megváltozik az életük: akiket addig a bűn, az önzés, az irigység, a bosszú, a harag, a paráznaság, a szabadosság, az ítélkezés -és még sorolhatnánk, hogy mi - uralt és ezek sötétségében elveszett, bolyongóként éltek, most Krisztus világosságában megszabadultak a bűn sötétségétől és a bűnbocsánat, a szabadság világosságában élnek. Ahogy a lekciónban hallottuk: „mert egykor a sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljétek úgy, mint a világosság gyermekei”. Akiknek az életében egyszer világosság gyulladt Krisztus által, többé nem élnek sötétségben, még akkor sem, ha úgy érzik, hogy sötét van. A világosságban élés nem azt jelenti, hogy mindig tisztán látom, hogy kicsoda Krisztus, hogy mindig tudok feddhetetlen életét élni, hanem azt, hogy ismerem a fényforrást, ismerem már a Hozzá vezető utat. Ha kezd növekedni a sötétség, akkor tudom, hogy kihez kell fordulni, hogy újra lássak, hogy újra világosságban járjak. Élhetek a Krisztusban kapott új élet minden áldásával, ami minőségében egy egészen új élet! Ha valaki sötétségben élte addig az életét és fényt kapcsoltak számára, akkor egészen új világ nyílik meg előtte. Egyrészt a fény elűzi a sötétséget. Egyszerűen, ahol fényt kapcsoltak, ott eltűnik a sötétség. Másrészt pedig láthatóvá válnak olyan dolgok, amiket addig nem láttunk. Ennek mentén három szó rajzolódott ki előttem a mai igehirdetésre készülve: Krisztusban látunk, Krisztusban látszódunk és Őbenne láttatunk. Látunk, mert az Ő világossága elűzte a sötétséget a szívünkben. Ez azt hozza magával, hogy látszódni fogunk, mert ez a világosság a Szentlélek által bennünk él és ez elűt attól, ami körbevesz minket. Ő pedig küldetéssé is teszi ezt számunkra: az Ő világosságának újra és újra teret kell adni, láthatóvá is kell tennünk, fel kell ragyogtatnunk.

Először is tehát Krisztus által látunk. Amikor Jézus szeretetével találkozunk, egyszer csak kegyelméből meghalljuk halk és szelíd szavát, ahogy nekünk mondja: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet”, akkor hirtelen meglátjuk elveszettségünket, otthontalanságunkat és Hozzá fordulva otthonra találtak leszünk Ez a szeretet azonban nemcsak betölti szeretetre szomjas szívünk mély rétegeit, hanem le is leplezi annak torz működését, felszínre hozza a szív rejtett sötétségeit, lázadásait, bűneit. És mivel ez a szeretetet életét adta az elveszett bűnösért, ezért egyből megoldást készített számára: kereszthalálával és feltámadásával beáradhat az elveszett ember életébe a bűnbánat valódi szomorúsága, a bűnbocsánat igazi öröme és az új élet megtartó ereje. A Jézussal való szeretetkapcsolatban így lelki értelemben az Istenre, önmagára, bűneire a másik emberre nem látó vakból, látóvá lesz az ember. Övé lesz az élet világossága. A Szentlélek által pedig benne is maradhat ebben a világosságban.

Amikor lelki vakságunkból meggyógyulunk, az megtörténik velünk először, aztán újra és újra. Amikor megtérünk, amikor először elkezdünk látni, az minőségi változást, új életet hoz, óriási fényel ragyog. Mindenki látja annak az arcán, életén, aki először találkozott Jézussal, hogy itt történt valami, ami átsüt a lélek és a test burkain. Alpha hétvége után az egyik vendégünk ragyogó mosollyal az arcán azt mondta a soron következő Alphán, hogy egyszerűen alig tudja abbahagyni a dicsőítő énekek és a keresztyén podcast-ek hallgatását, mert imaszolgálatban megtapasztalt a szívében valami olyat, ami addig nem volt jelen.

A másik vendégünk pedig az Alpha hétvége után elmesélte a férjének, miután megnézték együtt a Nyúl Péter című mesefilmét, hogy a mesében elhangzó „a tékozló fiú hazatért” mondat, az a Bibliából való. És elmondta neki az egész sztorit, hogy hogy van megírva. Őt is megérintette a fiát tárt karokkal váró Apa, aki az Atyaisten feltétel nélküli szeretetét mutatja be. A férje rá is kérdezett, hogy „most akkor megtértél?”. Mire azt válaszolta, hogy „lehet”. Mindkét vendégnek valamilyen módon találkozása volt Krisztussal. Megláttak valakit, akit addig nem láttak és a Vele való találkozás, a belső történés egyszerűen kivetül az arcukra.

De aztán újra és újra gyógyításra van szükségünk a lelki vakságból, mert van, aki azon dolgozik, hogy a sötétség eltakarja látásunkat. Célja, hogy ne lássunk tisztán, hogy a sötétet világosnak lássuk és sokszor a világost sötétnek. Azt írja Pál a korinthusiaknak, hogy „Sátán is a világosság angyalának adja ki magát”. A jót rossznak láttatva, a rosszat pedig jónak akar újra és újra sötétség alá vonni minket. Ne legyünk naívak! Jézus nélkül „sosem látunk át a szitán”! Rászedhető, félrevezethető vagyunk és a Sátán nagyon jól ismeri a gyenge pontjainkat, hogy hol lehet észrevétlenül is sötétséggel körbe fogni minket. Ezért nincs más esély, ha látni akarunk, akkor újra és újra a világ Világosságához kell mennünk, hogy leplezze le Lelke által, hogy mi az, ami elválaszt Tőle és egymástól minket. Röviden így is mondhatnánk: Krisztus világosságában látunk, de mivel a Sátán újra és újra „le akarja takarni a látásunkat”, ezért szükségünk van arra, hogy Jézus pedig újra és újra levegye szemünkről, szívünkről az ellenség sötét leplét.

Egyedül csak Általa vagyunk képesek látni. Sőt többet látni annál, ami földi szemmel látható. A héten imádkoztam valakivel a gyülekezetből, aki aznap vesztette el a munkáját és az életében most több nehéz terhet is hordoz, és azzal a mély fájdalommal érkezett meg, hogy „már csak pont ez hiányzott, mi jöhet még...?”. A kétségbeesés, tehetetlenség, félelem kimondása után azt mondta, hogy bár annak ellenére, hogy úgy érzi sötétség borult rá és távol érzi magától Istent,

vágyik „kiteríteni magát Isten előtt”, mint egy magatehetetlen kesztyűbábot. Úgyhogy fogtuk magunkat bejöttünk a templomtérbe, ide hoztunk a kereszthez egy pokrócot és a testvérem, a megélt kiszolgáltatottságot testével is kifejezve, lehasalt arccal a földre, ide a keresztt alá. Ebben a kitettségekben, csendes imában pedig egyszer csak átölelte Őt az Isten. A félelem, szorongás sűrű sötét felhőjét egyszer csak áttörte Isten jelenléte, biztonságot adó szeretete. Még nem tudta, hogy fog alakulni a munkahelye, de a szorongató bizonytalanságot felváltotta a Krisztusban talált békesség, bizalom: Ő jelen van, Ő gondoskodik. Ha felnéz Rá, kiszélesedik a horizont, akkor a beszűkült sötét állapotot tágas világosság váltja fel. Krisztusban lát, mást és másként lát, mint ami földi szemei számára látható. Övé az élet világossága, ami a legerősebb sötétséget is szétoszlatja. Ezzel a világossággal tudott énekelni Pál a börtönben, tudott nyugodt maradni a két hete viharban hánykódó hajón és ezzel a világossággal rázta le a tűzből kezére tapadó viperát. Övé volt az élet világossága és többet látott a földi dimenziónál. Talán így is fogalmazhatunk: a kétdimenziós látása Krisztusban háromdimenzióssá változott. Forgassuk a szívünkben, micsoda kincsünk van Krisztusban.

Ez tehát az első: Krisztus által világosságban élhetünk, láthatunk, sőt többet látunk, kapunk egy többdimenziós látást! Ebből következik, hogy az Ő világossága bennünk nem rejthető el, ki fog tűnni, mert annyira más. Mielőtt Jézus azt mondja, hogy „ti vagytok a világ világossága”, azelőtt elmondja, hogy kik a boldogok, amiről a tavalyi igehirdetés sorozatban részletesen beszéltünk. Boldogmondásai egy fejetetejére állított világot mutatnak be: olyanokat mond boldognak, akiknek földi értelemben egyáltalán nincs okuk a boldogságra. Hogy lehetne boldog egy éhező szegény ember? Hogy lehetne boldog az, akit üldöznek, hogy lehetne boldog az, aki sír? És még sorolhatnánk tovább. Jézus azt mondja, hogy a földi, bűneset által megtört valóságba, Ő elhossa az Isten uralmának helyreállító, gyógyító valóságát! A sírók, éhezők, szenvedők, üldözöttek életébe úgy árad be az Isten szeretete, irgalma, öröme, csodája, ereje, hogy felülírja a földi valóságot mennyei valósággá. Megjelenik egy új dimenzió, ami az Isten országának valóságát hozza el az életükben. És ez nem marad rejtve, ez kisugárzik a kilátástalanságban élő, reménytelenséggel és szeretetlenség sötétségével küszködő környezet számára.

Lassan egy fél éve kísérünk egy imaszolgálatos társammal valakit, aki egyedül neveli három gyermekét és az autoimmun betegségei mellett harmincöt évesen, rákkal küzd. Mindig van valami, ami az amúgy sem könnyű útját nehezíti – múltkor például a munkahelyi laptopjára ráborult a

kávét. És tudjátok mit csinált? Igen, természetesen először teljesen kiborult és sírt, de aztán a ráereszkedő sötétséget odavitte a Világosságához. És bár a laptop nem javult meg magától, de a szerelés árát összedobták neki a tudta nélkül a munkahelyén, ami körülbelül fillérre pontosan annyi lett, mint amennyibe került a javíttatás. Sokszor esik kétségbe és látja sötéten a jövőt, de újra és újra belekapaszkodik Jézusba és a környezetében csodálkozva kérdezik, hogy „ennyi minden mellett, hogy tudsz mosolyogni?”. A benne élő Világosság újra és újra feltölti a nehézségekkel beárnyékolt szívét és átragyog ez a világosság a sötétségen. Odaviszi Jézushoz a nehezeit, a terheit, a lehetetlenjeit, Jézus pedig erőt ad neki tovább menni. Meggyógyult? Még nem – bár azért imádkozzunk, hogy ez a csoda is adassék. De nem aszerint megy Istenhez, hogy mit tapasztal sejt szinten nap, mint nap, hanem Jézusért, Rá nézve megy az Atyához, aki egyszer s mindenkorra bizonyította szeretetét a kereszten. Általa ő is gyermek, aki nem a kapott ajándék szerint keresi az Atyját, hanem önmagáért a személyéért. Ez pedig világít az Istennel üzleti kapcsolatban élők számára, akik csak akkor hajlandóak bizalmat szavazni Istennek, ha teljesíti az általuk szabott üzleti feltételeket. Világít azok számára is, akik erőtlenségben élnek, küzdenek, hiszen saját magára nézve nincs neki ereje, de Jézusra nézve Isten uralma beárad az életébe és ez hatással van másokra is.

Krisztus által tehát az Őt követők látnak, látszódnak és végül láttatnak. Jézus küldetéséé tette hallgatói számára – nevezzük most így - a világító-üzemmódot. Felszólítja őket, hogy ragyogjanak, nincs lopakodó üzemmód! Ahogyan a lámpás célja, hogy fényt adjon a házban lévőknek – hiszen nem azért gyújtják meg, hogy azonnal el is oltás, annak nem lenne semmi értelme - úgy a tanítványok szívét sem azért lobbantotta lángra Jézus szeretete, hogy maguknak éljenek, hanem sokkal inkább azért, hogy mindazt a gazdagságot, amit Őbenne nyertek, azt másoknak bemutassák, hogy mások is világosságot kapjanak. Ragyogniuk kell, vagyis engedniük kell a bennük élő világosságot világítani, úgy kell élniük, hogy Isten országának, uralmának jelenlétét nyilvánvalóvá tegyék. A ragyogás nem maga a fény, hanem a fény kiáradása az adott eszközön keresztül. Azt mondja Jézus, hogy „úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”. Vagyis a tanítványok ragyogása nem más, mint az életükben megjelenő jó tettek. Természetesen tudjuk, hogy a jó cselekedet csak következménye lehet a Krisztusban nyert világosságnak és életnek, nem pedig feltétele annak. Nincsenek üdvösség kieszközlő tettek, mert Jézus megváltott minket, ez mindenre elég, nekünk csak el kell azt hittel fogadni. De mik ezek a jó cselekedetek? Olyan tettek, amik abból fakadnak,

hogy Krisztus uralkodik a szívünk, az életünk felett. Jézus a felolvasott igazsakasz után, a tanítványok só és világosság léte és küldetése után a törvényt kezdi magyarázni. A jó cselekedetek mibenlétét a törvényt magyarázatban konkretizálja Jézus. „Kedves népem, világítani vágyasz azzal, hogy megtartod a törvényt, akkor hallgasd mire hívlak: „ha eddig azt gondoltad, hogy az ölés csak fizikai értelemben létezik és ha nem gyilkoltál meg senkit, akkor rendben vagy, akkor nézz a szívedbe és lásd meg annak sötétségét! Ha haragszol a testvéredre és azt mondod, hogy bolond, akkor öltél, mert szíved gyilkos indulatok talaja. Ha eddig azt gondoltad, hogy csak az a paráznaság, hogy lefekszel a férjeden vagy feleségeden kívül másokkal, akkor nézz a szívedbe és lásd meg annak sötétségét! Ha csak kívánsággal tekintesz más asszonyra, paráznaságot dédelgetsz szívedben.” Jézus kitágítja a törvényt és nem konkrét tetteket vizsgálja, hanem azt a gyökeret, ahonnan a tett kinő, a bűnös szívet. Az Ő szava élet és világosság, leleplezi a bűnt. Mi akkor ennek fényében a jó cselekedet, ami az Isten dicsőségét hirdeti? A Krisztus vérével megmosott és Szentlelke által újjászült szív működésének megnyilvánulásai. Ami testet ölthet abban, hogy a szívünk túlcserélődik Isten szeretetével és ez a „hagyományos jó tettben” jelenik meg, amikor bevásárolunk a szomszéd néniébe. A szívünk gyökere teleszívta magát Isten szeretetével és ez a mások felé való szeretetcselekedetekben megnyilvánul. Mindaddig Istenre fog mutatni, amíg az Ő szeretetéből fakad, amint egónkkal beárnyékoljuk, kitakarjuk Őt és csak minket fognak látni. De ezek jó cselekedetek, nem maradnak meg a hagyományos jó cselekedetekre. mert a bennünk munkálkodó Szentlélek sokféle módon van jelen és akar világítani rajtunk keresztül Pál efézusiakhoz írt levelében ezt olvastuk: „A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. Ítéljétek meg tehát, mi az, ami kedves az Úrnak.” A Krisztusban nyert új szív működésének alapritmusa a jóság, az igazság, az egyenesség. Ennek fényében Istenre fog mutatni az is, Őt fogja dicsőíteni, amikor a kapott szeretetlenség és megalázásért cserébe nem bosszúval vagy haraggal fizetünk, hanem el tudjuk azt engedni, meg tudunk bocsátani. A bennünk élő Krisztus fog világítani, amikor az ellenségemre áldást mondok átok helyett. Illetve az is Istenre mutató cselekedet lesz, amikor fel merem vállalni a Isten igazságát a „mindent is el kell fogadni” ideológiával átitatott világban egyrészt úgy, hogy ahhoz szabom az életem – hiába él mindenki együtt körülöttem a társával én beleálllok Isten igazságába, amit igéjében kijelent és az Ő házasságban előkészített ajándékcsomagjában ölelem magamhoz a szexualitást. Ezzel azt az Atyát fogom láttatni, aki a szexualitást nem a fogyasztói piac polcára tervezte, hanem önmagának férfi és nő kapcsolatában való kiabrázolásában. De akkor is az Ő világosságát

ragyogtatom, amikor merek ragaszkodni a tiszta utakhoz akkor is, amikor a „rejtett ösvények jövedelmezőbbek” és folytathatnánk a felsorolást. Azt hiszem, egy jó cselekedet, annál inkább fog ragyogni, minél inkább látszik, hogy az nem hozzánk tartozik, hanem a bennünk élő jóság- és szeretetforrástól, Krisztustól érkezik. De éppen ezek a jó cselekedetek a legnehezebbek, mert ahhoz, hogy Krisztus minél inkább láthatóvá váljon bennünk, nekünk annál inkább Keresztelő János módjára alá kell szállnunk, hogy Ő növekedhessen. Ezért a leginkább mennyei Atyára mutató tetteiben nyilvánul meg a kereszt ereje legfényesebben. Ahogyan számunkra az értünk mindent odaadó Fiúban ragyogott fel legerősebben az Isten szeretete, úgy mások számára is azok a tettek fognak leginkább ragyogni, ahol „halálba adjuk az őemberünk minden porcikáját”, és valami olyat teszünk, ami hirdeti, hogy „már nem én, hanem a Krisztus él bennem”.

Kedves Gazdagréti Gyülekezet! Ti vagytok a világ világossága. Nem egymástól elszigetelődött gyufaszálak vagytok, hanem a Lélek ereje által erős fáklyák. Krisztus él benneteket és ez meglátszódik. Ahogy azonban a lámpás és a fáklya sem tud ragyogni a benne lévő fényforrás nélkül, úgy ti sem tudtok ragyogni a bennetek élő Krisztus nélkül. Csak ha Benne maradunk, akkor tudunk magunkon túlmutató, az Isten országának valóságát hirdető életet élni! Minél inkább teret adunk az Ő világosságának, annál inkább ragyogni fogunk! Adja meg az Úr nekünk azt a kegyelmet, hogy a világ Világossága, a kereszt ereje által úgy ragyoghassunk bennünk, mint a Szent Angyalok plébánia tetején éjjel világító kereszt, ami a sötétben már messziről hirdeti a Krisztusban megérkezett, új életet adó isteni szeretetet! Legyen így! Ámen!

(Győriné Vincze Krisztina)